

(Ζαγορ.) ἀποθαρεύω Κύπρ. 'ποθαρεύον Εὐβ. (Κονίστρ.) 'πουθαρεύον Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. θάρεω.

1) Ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. λαμβάνω πολὺ θάρος, ἀποτολμῶ Εὐβ. (Κονίστρ. Στρόπον.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Κύπρ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: 'Αποθαρεύτηκα καὶ τοῦ μίλησα Κονίστρ. Δὲν 'πουθαρεύον νὰ ντ' ἀφήσου μαναχὰ (τὰ ζῶα) Στρόπον. Πῶς 'πουθαρεύεις κι τ' ἄφ'οις μαναχὰ, μουρὲ σκυλλὶ παραδουμένον! αὐτόθ. Συνών. ἀποθαρεύω 2, ἀποθαρῶ 1, ξεθαρεύω. 2) Μετβ. ἐνεργ. ἀποθαρεύω τινὰ Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: ἄσμ.

Εἶναι μικρὸ κ' εἶν' ἄγνωρο καὶ μὴν τ' ἀποθαρεύης Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀποθαρεύω 1. 3) Μετβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἐμπιστεύομαι τι Εὐβ. (Κονίστρ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Κύπρ. Πελοπν. (Κορινθ.) — ΜΛελέκ. 'Επιδόρπ. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Σὲ μικρὸ παιδί πῶς ἀποθαρεύεσαι μονάχο τὸ σπῖτι! Κορινθ. Τῇ γυναῖκα σου μοναχὴν πουθενὰ νὰ μὴν τὴν ἀποθαρεύης ΜΛελέκ. ἔνθ' ἄν. || ἄσμ.

Τὰ κάλλη μου μαρτύρα τα, τοῖς ὁμορφίς μου πές τες, 'τσεῖνο ποῦ σοῦ 'ποθάρεγα νὰ μὴν τὸ μαρτυρήσης (κόρη πρὸς τὸν ἀπαρνηθέντα αὐτὴν μνηστῆρα ἢ ἐραστὴν) Κονίστρ. Συνών. ἀποθαρῶ 2. 4) Ἐγκαταλείπω τινὰ, ἀφίνω Κύπρ.: Σὰν ὅμως κόρη καὶ βάλη πρῶτα ὁμπρὸς σου [γρονμίν], μὲν τὸν 'ποθαρεύης (ἐκ παραμυθ.) Συνών. ἀποθαρῶ 3.

ἀπόθαρος ὁ, Μακεδ. (Θεσσαλον.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπόθαρος Θεσσ. ('Ἀλμυρ. κ. ἄ.) Μακεδ. (Βελβ. Καστορ. Καταφύγ.) ἀπουθαρός Μακεδ. (Βλάστ.) Σκόπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. θάρος. Ἐν Χρον. Μορ. Η στ. 7919 (ἔκδ. JSchmitt) τύπ. ἀποθάρειον = θάρος.

1) Ἀποβολὴ τοῦ θάρους, ἀποθάρυνσις, ἀπελπισία Θεσσ. ('Ἀλμυρ.) Μακεδ. (Βλάστ. Θεσσαλον. Καστορ. Καταφύγ.) Σκόπ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Φρ. Παίρνουν τοὺν ἀπόθαρον (ἀποθαρεύνομαι, ἀπελπίζομαι) Βλάστ. Καστορ. Καταφύγ.

2) Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς προσδοκίας, τοῦ φόβου, ψυχικὴ τόνωσις, θάρος Θεσσ. Μακεδ. (Βελβ.) — Λεξ. Βλαστ.: Βιάζιτι ἢ δεῖνα κι παίρν' τοὺν ἀπόθαρον τ'ς Θεσσ. Στιρνά, σὰν πῆρα τοὺν ἀπόθαρον μ' κι ἀνάσινα πρὸ λεύτιρα, τραῦ'ξα πρὸ μακρὲν αὐτόθ. Πῆρα τοὺν ἀπόθαρον μ', ξινοιάσι'κα Βελβ.

ἀποθαρεύω Λεξ. Μπριγκ. ἀπουθαρεύω Θεσσ. (Ζαγορ.) 'ποθαρεύον Εὐβ. ('Ορ.) ἀπουθαρένον Μακεδ. (Λιτόχ.) Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποθαρεύομαι.

1) Ἀφαιρῶ τὸ θάρος τινός, ἀποθαρεύω τινὰ Μακεδ. (Λιτόχ.) Εὐβ. ('Ορ.) — Λεξ. Μπριγκ.: Δὲ μὲ 'ποθαρεύεις 'Ορ. Συνών. ἀποθαρεύω 2. 2) Ἀποκτῶ πολὺ θάρος Θεσσ. (Ζαγορ.) Συνών. ἀποθαρεύω 1, ἀποθαρῶ 1, ξεθαρεύω.

ἀποθαρεύσκομαι Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποθαρεύομαι.

Ἀποβάλλω τὸ θάρος, ἀποθαρεύομαι. Συνών. ἀποθαρῶ 4.

ἀποθαρῶ Μποῆμ 'Αγριολούλ. 85 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπουθαρῶ Μακεδ. (Θεσσαλον.) 'ποθαρῶ Κύπρ. ('Αμμόχ. κ. ἄ.) 'πουθαρῶ Μακεδ. (Θεσσαλον.) 'ποχαρῶ Κύπρ. ('Αμμόχ.) 'πουθαῶ Σαμοθρ. Μέσ. 'ποθαροῦμαι Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. ἀποθαρῶ.

1) Λαμβάνω θάρος, ἀποτολμῶ Μποῆμ ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: 'Αποθάρησε νὰ κάμη τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν εὐτυχισμένη στιγμή Μποῆμ ἔνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ξενοφ. Οἶκον. 16,6 «ἵκανῶς ἤδη μοι δοκῶ ἀποτεθαρη-

κέναι». Συνών. ἀποθαρεύω 1, ἀποθαρεύω 2, ξεθαρεύω. 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἐμπιστεύομαι τινα ἢ τι εἰς τινα Κύπρ.: 'Εποθάρησέν του τὰ ρηάλια. Τὴν κόρην της 'ἐν τὴν 'ποθαρεῖ κάμ-μιάς. Τὸ κτηνόν μου 'ἐν τὸ 'ποθαρῶ κάμενοῦ (κτηνόν = ὑποζύγιον). Ἐγὼ 'ποθαροῦμαι τους. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 2183 (ἔκδ. JSchmitt) «τιμὴν μεγάλην τοῦ ἔποικεν καὶ φιλοπροσωπίαν | ν' ἀποθαρέσῃ εἰς αὐτόν, νὰ τὸν ἔχη ἀπεργώσει». Συνών. ἀποθαρεύω 3.

β) Εἰδικῶς ἐπὶ τῶν συναλλασσομένων ἐμπορικῶς, παρέχω πίστωσιν Κύπρ.: 'Ο ψουμάς 'ἐν μᾶς 'ποθαρεῖ πξόν (πλέον). Ἐν μοῦ ἐποθάρησεν ἐμέναν. 3) Ἀφίνω, ἐγκαταλείπω Κύπρ. ('Αμμόχ. κ. ἄ.): Τὸ μωρόν 'ἐν ποθαρεῖ τῆς μάννας του Κύπρ. || Φρ. Ἐν σοῦ 'ποθαρῶ ἢ 'ποχαρῶ ἀχνάριν (οὐδὲ βῆμα σὲ ἀφίνω μὴ ἔχων ἐμπιστοσύνην) Ἀμμόχ. Συνών. ἀποθαρεύω 4. 4) Ἀποβάλλω τὸ θάρος, τὴν ἐλπίδα, ἀπελπίζομαι Μακεδ. (Θεσσαλον.) Σαμοθρ.: 'Απουθαῖσα πξά, δὲν ἔχου ἱλπίδα πῶς 'αἶ ζήσου ('αἶ = θά) Σαμοθρ. Καὶ μετβ. ἀποβάλλω τὴν περὶ τινος ἐλπίδα Σαμοθρ.: Δὲν ἔκλονσε ἀκόμα ἀπ' τοῦ σταατὸ κι δούν ἀπουθαέσαμ' (δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη ἀπὸ τὸν στρατὸν καὶ ἀπωλέσαμεν πᾶσαν ἐλπίδα περὶ αὐτοῦ). Συνών. ἀποθαρεύσκομαι.

***ἀποθέα** ἢ, 'πιθέα Πόντ. ('Οφ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθέκω, δι' ὃ ἰδ. ἀποθέτω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έα, δι' ἣν ἰδ. -εά.

Τὸ σύνολον τῆς κλωστικῆς ὕλης τὸ ἀποτιθέμενον εἰς τὴν ἡλακάτην, τολύπη.

ἀποθεδέν ἐπίρρ. Πόντ. (Κρώμν. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Καθ' ἀπλολογίαν ἐκ τοῦ ἐπίρρ. *ἀποπουθεδέν πλασθέντος ἐκ τῆς φρ. ἀποπουθεδέν = ἐκ τινος μέρους τι. Ἰδ. Ἀνθ. Παπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 125.

Ἀπὸ κανένα μέρος, μόνον εἰς προτάσεις ἐρωτηματικὰς καὶ ἀρνητικὰς ἔνθ' ἄν.: Ἀποθεδέν τιδέν κ' εἶδα (δὲν εἶδα τίποτε ἀποπουθενά) Χαλδ. Ἀποθεδέν τιδέν εἶδες; αὐτόθ. 'Κ' ἔεις ἀποθεδέν χαπάρ' (οὐδαμόθεν ἔχεις εἶδῃσιν) Σάντ. Ἀποθεδέν ἐλπίδαν κ' ἔχω (οὐδαμόθεν ἐλπίζω) Οἶν. Συνών. ἀποπουθέν, ἀποπουθενά.

***ἀποθεδέν - κ' ἔσω** ἐπίρρ. ἀποθεδεγκέσ' Πόντ. ('Αργυρόπ. Σταυρ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποθεδέν κ' ἔσω.

Ἐκ τινος μέρους, ἀποκάπου (τῆς κινήσεως νοουμένης ὀριζοντίας) ἔνθ' ἄν.: Τέρεν ἔρται ἀποθεδεγκέσ'; (κοίταξε, ἔρχεται ἀπὸ κανένα μέρος;) Χαλδ. Ἀχ, καὶ νὰ ἔρρουζ' νεν ἀποθεδεγκέσ' 'ς σὰ δερᾶ μ' ἀτός! (ἄχ, καὶ νὰ ἔπεφτε ἀπὸ κανένα μέρος εἰς τὰ χέρια μου αὐτός!) αὐτόθ. || Φρ. Ἐχπασες τιδέν ἀποθεδεγκέσ'; (ξερρίζωσες τίποτε ἀποπουθενά, ἐκέρδισες τίποτε ἀπὸ κανένα μέρος;) Ἀργυρόπ.

***ἀποθεδέν - κι ἄνω** ἐπίρρ. ἀποθεδέν-κιάν' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποθεδέν κι ἄνω.

Ἀποκάπου πρὸς τὰ ἄνω (τῆς κινήσεως νοουμένης ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω): Ἀποθεδέν-κιάν' εἶδες ἀτον νὰ πάη;

ἀπόθεμα τό, Κρήτ. Χίος — Λεξ. Βλαστ. ἀπόθεμα Νίσυρ. 'πόθιμα Ἡπ. (Χουλιαρ.) 'μόθεμα Κύπρ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθέτω. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ π εἰς μ εἰς τὸν τύπ. 'μόθεμα ὡς καὶ ἀπαντιέχω - 'μαντιέχω, παντιζάρια - μαντιζάρια κτλ. Ἰδ. ΧΠαντελίδ. Φωνητ. 35. Ἡ λ. ἤδη παρὰ Βλάχ.

1) Τὸ ν' ἀποθέτη τις φερόμενον βάρος, φορτίον Σύμ. — Λεξ. Βλαστ. 2) Μέρος κατάλληλον πρὸς ἀπόθεσιν τοῦ

ορτίου διὰ ν' ἀναπαυθῇ ἐπ' ὀλίγον ὁ φέρων Νίσυρ. Χίος συνών. ἀκκουμπιστήρα 2, ἀκκουμπίστρα 1, ἀπο-έστρα, ἀποθετάρι 2, *ἀποθετήρα, ἀποθετούρι, ποθώτρα. 3) Ἐπίχωσης, πρόσχωσης Κύπρ.: Ἄσμ.

Τοῖς τοῦμπεσ τοῖς μ'οθέματα οὐλα νὰ τὰ ποίση τοῦμπεσ = μικροὶ γήλοφοι). 4) Χρηματικὸν περισσευμα οἰκονομῶν Νίσυρ. 5) Πέρας, κατάπαυσις ἁσματος ρήτ. Διὰ τὴν τοιαύτην σημ. πβ. τὸ μεταγν. οὐσ. ἀπό-εσις. β) Ἐπιδὸς ἁσματος Κρήτ. 6) Ἐπιμέλεια ἐρί τι, περιποιήσις, φροντίς Ἡπ. (Χουλιαρ.): Τ' ἄλουγου ἀβράνδ'οι ἀπ' τοῦ κρινθάρ' κι ἀπ' τοῦ πόθιμα.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Χίος.

*ἀποθεμελιώνω, ἀποθεμελιώνω Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) Ἐκ τοῦ μεσν. ἀποθεμελιῶ.

Κρημνίζω, καταστρέφω ἐκ θεμελίων.: Ἐπεθεμελίωσεν τὸ μαντρίν. Συνών. ξεθεμελιώνω.

ἀπόθεν ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.) ἀπόθε Πόντ. (Ἄμισ. Κολων. Οἶν. Ὁφ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀπούθεν Πόντ. (Ἄμισ.) ἀπούθε Πόντ. (Ἄμισ. Ὁφ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀπόθεν, ὃ ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ὅθεν κατὰ πλεονασμὸν συνεκφερομένων συνεπικουρήσαντος πιθανῶς καὶ τοῦ ἐπίρρ. ὁπόθεν. Πβ. Βέλθανδρ. καὶ Χρυσάντζ. στ. 1255 (ἐκδ. ΔΜαυροφρύδ. σ. 254) «τοὺς τόπους νὰ γυρεύσωμεν ἀπόθεν νὰ εὐροῦμεν | υἱὸν αὐτοῦ τὸν δεύτερον τοῦ ἀνακτος ἐκείνου». Περὶ τῆς λ. ἰδ. Ἀνθ Παπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 123 κέξ. Κατὰ DOekonomides Lautlehere des Pont. 5 καὶ 18 ὁσάκις τὸ ἐπίρρ. κεῖται ἐπὶ στάσεως πρόκειται τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ὁπόθι.

1) Τοπικῶς (α) Ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου, ὅθεν, ὁπόθεν, ἐξ οὗ μέρους Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Ὁφ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἐγὼ ἔρθα ἀπεκεῖ, ἀπόθεν ἔρθες κ' ἐσὺ Τραπ. Δέβα κι ἀπόθεν ἔρθες (φύγε ὅθεν ἦλθες) Χαλδ. Ἀς πάη ἀπόθεν ἔρθεν αὐτόθι. Ἀς πάμε ἐκεῖ 'ς σὸ μέρος ἀπούθε ἐκέρδισες παράδες γιὰ νὰ κερδίζω ἐγὼ πάλ' Ὁφ. || Παροιμ. Ὁ σκύλλον ἀπόθεν τρώει ὑλάζ' (ὁ σκύλλος γαβγίζει ἐκεῖ ὅθεν τρέφεται. Ἐπὶ εὐγνωμόνων ἢ κολάκων ἐπαινούντων τὸν εὐεργέτην) Τραπ. || Ἄσμ.

Ὁπίσ' ὀπίσ', νὲ λυγερὲ, ὀπίσ' κι ἀπόθεν ἔρθες

(νὲ = ἐπιφών. κλητικὸν) αὐτόθι. (β) Ἐπὶ στάσεως ἐν τόπῳ, ὅπου Πόντ. (Ὁφ. κ.ά.): Ἀπόθε ἐμένανε (ἐνθα διέμενον) Ὁφ. Στέκω ἀπόθε στέδεεις τὸ' ἐσὺ αὐτόθι. Ἡ σημ. αὕτη καὶ παρὰ Βέλθανδρ. καὶ Χρυσάντζ. ἐνθ' ἀν. (γ) Ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον, ἐκεῖ ἐνθα, ἐκεῖ ὅπου Πόντ. (Ὁφ. κ.ά.): Ἀπόθε πὰς νὰ μὴ κλώδεσαι! (ἐκεῖ ὅπου πηγαίνεις νὰ μὴ ἐπιστρέψῃς! Συνών. φρ. νὰ πὰς 'ς τὸν ἀγύριστο! Ἀρά) Ὁφ. Συνών. ὅθε, ὅπου. 2) Χρονικῶς ἐν τῇ φρ. ἀπόθεν κι ἀποκεῖθεν κατὰ τὰς διαφόρους ὥρας χρονικῆς τινος περιόδου Πόντ.: Ἄσμ.

Σίλα ἔφαγα τὴν πιρνήν, μύρᾱ τὸ μεσημέρι
κι ἄλλα σαρανταδῶδεκα ἀπόθεν κι ἀπεκεῖθεν.

*ἀπόθεν-καὶ κάτω ἐπίρρ. ἀπόθεν-καικὰ Πόντ.

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπόθεν καὶ κάτω. Ἀποποῦ κοντά: Ἀπόθεν-καικὰ ἐσκῶθεν; (ἐσηκώθη) Ἀπόθεν-καικὰ ἔρται; (ἔρχεται).

*ἀπόθεν-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀπόθεν-κέσ' Πόντ.

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπόθεν κ' ἔσω.

1) Ἐκ τίνος μέρους (τῆς κινήσεως νοουμένης ὀριζοντίας): Ἀπόθεν-κέσ' ἔρται; (ἔρχεται). 2) Τίνι τρόπῳ, πῶς; Ἀπόθεν-κέσ' ἐγροικᾶς ἄ; (πῶς τὸ ἐννοεῖς;)

*ἀπόθεν-κι ἄνω ἐπίρρ. ἀπόθεν-κιάν' Πόντ.

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπόθεν κι ἄνω.

Ἐκ τίνος μέρους πρὸς τὰ ἄνω: Ἀπόθεν-κιάν' εἶδες ἄτον νὰ πάη;

ἀπόθεν-μερέαν ἐπίρρ. Πόντ.

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπόθεν καὶ μερέαν, δι' ὃ ἰδ. μερέα.

Ἀπὸ ποῖον μέρος: Ἀπόθεν-μερέαν ἐκλώσται; (ἐγύρισε).

ἀπόθερα ἐπίρρ. Κάρπ. Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. πόθερα Κύπρ. Ρόδ. ἀπόθιρα Στερελλ. (Αἰτωλ.) πέθερα Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. θέρος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀπόσπορα, ἀπότρυγα κττ. Ὁ τύπ. πέθερα ἐξ ἀφομ. προληπτικῆς.

Μετὰ τὸν θερισμὸν, μετὰ τὴν πάροδον τῆς ἐποχῆς τοῦ θερισμοῦ ἐνθ' ἀν.: Ἀπόθερα θὰ βγοῶσω νὰ ῥτω (θὰ βγοῶσω = θὰ εὐοδώσω, θὰ εὐκαιρήσω) Κάρπ. Τήρα καλά, ἀπόθιρα νὰ μ' δῶξ' τὸν σ'τάρ' π' μ' χρουσιᾶς Αἰτωλ. || Γνωμ. Πόθερα λαὸν καὶ πόσπορα περτίτδιν (ἐνν. φάγε. λαὸν = λαγόν, πόσπορα = μετὰ τὸ πέρας τῆς σπορᾶς) Κύπρ.

ἀποθέρι τό. Μέγαρ. Πελοπν. (Λακων.) Σύμ. ποθέριν Κύπρ. ποθέρι Ρόδ. πεθέρι Ρόδ. ἀπόθερο Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. θέρος. Πβ. καὶ ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916/7) 167. Ὁ τύπ. πεθέρι κατ' ἀφομ. προληπτικῆν.

1) Τὸ πέρας τῆς ἐποχῆς τοῦ θέρους Κάρπ. Μέγαρ.

2) Τὸ πέρας τοῦ θερισμοῦ Κύπρ. Μέγαρ. Ρόδ.: Τώρα εἴμαστε 'ς τ' ἀποθέρι Μέγαρ. Συνών. ἀποθερί 1, ἀποθερίσι 1, ἀποθέρισμα, ἀποθερισμός. β) Τὸ τέλος πάσης ἐργασίας Μέγαρ.: Τώρα 'ς τ' ἀποθέρι ἦρθε.

γ) Τὸ τελευταῖον φαγητὸν τὸ διδόμενον εἰς τοὺς ἐργάτας μετὰ τὸ πέρας ἐκάστης ἐργασίας Μέγαρ.: Ποῦ βρισκόσαστε, ρὲ παιδιά; — Ἀπόψε φάγαμε τ' ἀποθέρι. Πβ. ἀποθερί 1 β. 3) Τὸ κατὰ τὸν θερισμὸν ἀπὸ σκοποῦ ἀθέριστον ἀφινόμενον τμήμα τοῦ ἀγροῦ, καθ' ὅσον τοῦτο θεωρεῖται κατὰ τινα πρόληψιν ὅτι φέρει εὐτυχίαν (πβ. Π.Δ. Λευϊτ. 19, 9-10 «καὶ ἐκθερίζοντων ὑμῶν τὸν θερισμὸν τῆς γῆς ὑμῶν οὐ συντελέσετε τὸν θερισμὸν ὑμῶν τοῦ ἀγροῦ σου ἐκθερίσαι, καὶ τὰ ἀποπίπτοντα τοῦ θερισμοῦ σου οὐ συλλέξετε... τῷ πτωχῷ καὶ τῷ προσηλύτῳ καταλήψαις αὐτά») Πελοπν. (Λακων.) β) Τὸ σύνολον τῶν κατὰ τὸν θερισμὸν ἀθερίστων ὑπολειφθέντων σταχύων Σύμ. 4) Ἡ μετὰ τὴν συγκομιδὴν τοῦ καρποῦ στεῖρα ἀπομένουσα γῆ Σύμ.

ἀποθερί 1 ἢ, ἀποθερία Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) ἀποθερία Ἀνδρ. Εὐβ. (Ἀλιβέρ.) Πελοπν. (Μάν. Οἶν.) Τήλ. ἀποθερία Κάρπ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ. ἀποθερά Κρήτ. (Κατσιδ.) ποθερά Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθερίζω. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,226 κέξ. Ὁ τύπ. ἀποθερέα ἀναλογικῶς πρὸς τὰ εἰς -έα οὐσ. Πβ. ΜΜιχαηλίδ. Τραγ. Καρπ. 10 κέξ.

1) Τὸ πέρας τοῦ θερισμοῦ Κάρπ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μάν.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.: Στὴν ἀποθερέα θὰ καθίσωμεν 'ς τὸ φαγητὸν Κάρπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποθερί 2. β) Τὸ μετὰ τὸ πέρας τοῦ θερισμοῦ παρατιθέμενον συμπόσιον Κάρπ. Πβ. ἀποθερί 2 γ. 2) Ἡ μετὰ τὸν θερισμὸν ἐν τῷ ἀγρῷ ἀπομένουσα καλάμη σίτου ἢ ἄλλων δημητριακῶν Ἀνδρ. Εὐβ. (Ἀλιβέρ.) Κρήτ. (Κατσιδ.) Κύπρ. Πελοπν. (Οἶν.) Τήλ.: Μεγάλη ἀποθερά ἐπόμεινε 'ς τὸ χωράφι Κατσιδ.

ἀποθεριεύω ΚΧρηστομ. Κερέν. κούκλ. 8 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

